

Hobby

Tekst: Tineke Heidenis

“Mam, er hangt hier in de tuin een gigantische meur”, zei mijn volwassen zoon die het Modern Nederlands met verve weet te brengen. Ik merkte het natuurlijk ook, want het stonk inderdaad behoorlijk. Maar ik deed net of het mij niet opviel. “Ruik je dat dan niet?”, vroeg hij ongelovig. Als dat zo is, moet je snel naar de KNO-arts!

“Nou ja”, gaf ik toe, “af en toe ruik ik bij een windvlaag ook wel iets raars, ’t zal wel een dode vogel zijn of zo. Laten we maar lekker het bos in gaan, daar kom je niet zo vaak meer sinds je aan de andere kant van het land woont”. Snel leidde ik hem weg van de ‘meur’ die afkomstig was van een verongelukte egel. Ik vond hem vorige week op de straat, waar hij net een tik van een auto had gehad. Hij vertoonde geen uiterlijke verwondingen maar het bekkie stond wijd open en toonde een hagelwit, gaaf gebit, het zag eruit alsof hij luid om hulp riep. De egel was dood. Ik laat dieren nooit

op straat liggen, ook al zijn ze dood. Ik vind het naar en respectloos als zo’n beestje steeds platter en platter wordt gereden door de een na de andere auto en nog wekenlang op het asfalt zichtbaar blijft. Dus deponeer ik de lijkjes meestal tussen het struikgewas om daar tot stof te vergaan. Ik wachtte ook nu weer tot de straat leeg was en pakte snel de egel op. Maar toen bedacht ik me dat ik hem net zo goed nog eerst even mee naar huis kon nemen. Moeder heeft namelijk een nieuwe hobby: ze fotografeert dode beesten. Vanaf het moment dat ik - alweer heel lang geleden - een macrolens kocht, ging er een nieuwe wereld voor mij open. Je weet niet wat je ziet als je door zo’n lens een zaaddoosje fotografeert, of een vogelveertje. Echt prachtig! Eerst fotografeerde ik alleen bloemen en insecten, toen kwamen de slachtoffers van onze en andermans katten en al wat ik op ’s Heren wegen aantrof. Tot in het kleinste detail wordt alles door zo’n lens zichtbaar en ik vind dat fascinerend. Maar er zijn er ook

die dat laatste morbide vinden, of vies. Ieder zijn meug!

Toen ik eens zag hoe in een paar dagen tijds een kikkerlijf verwerd tot een gelooïd omhulseltje, leverde dat weer nieuwe inspiratie: moeder begon nu ook skeletjes te verzamelen. Alleen vertel ik dat maar niet aan de kinderen want op deze leeftijd moet je een beetje gaan oppassen. Voor je het weet gaan ze misschien wel zeggen dat moeder nu toch wel een beetje ráár begint te worden! Dus stop ik al die dode beestjes her en der onder de struiken in de tuin en laat het seizoen er overheen gaan om te zien wat er gebeurt. Soms zijn er maar een paar dagen voor nodig, heb ik gemerkt. Ik heb al een prachtig gaaf merelskeletje, een rat en ook een wezelkoppie, konijnenkaakje en allerlei muizenonderdelen. Over een poosje, als het seizoen er overheen zou zijn gegaan dus ook een egelskeletje. Ik dacht wel bij mezelf: als het nou maar niet te lang blijft meuren!